

Michelle Griep

In naam van de
kroon

Roman

Vertaald door Petra Butler-de Vries

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

April 1885

Londen

Omdat zijn zakhorloge kapot was, lukte het Jackson Forge vandaag niet om de wereld te redden – of op z'n minst de stad Londen. Hij mocht al blij zijn als hij zichzelf zou kunnen redden.

Met ongekamd haar vloog Jackson de deur uit van het pension in de Hutton Street, en hij stortte zich in het gewoel van alle voetgangers die deze ochtend op de been waren. Dit was de slechtst denkbare dag om te laat te komen. De halve stad liep op straat en de andere helft stond waarschijnlijk al voor de St. Paul's Cathedral: de kathedraal waar hij langs moest om bij het politiebureau te komen. Staatsbegrafenissen trokken altijd veel aandacht – én veel criminelen. Een perfecte gelegenheid voor een daverende start van zijn carrière. Hij versnelde zijn pas. Mensenmassa's of niet, ze zouden hem opknopen als hij te laat kwam voor de eerste briefing in zijn kersverse baan als politieagent.

Maar zijn opmars werd gestuit toen hij in de Blackfriars Lane kwam. Afgeladen karren, straatventers, vrouwen, zakenmannen en zelfs een paar kippen vulden de straat, en de hele massa beweegde zich langzaam in de richting van de kathedraal. De herrie deed zijn oren tuiten en hij trok zijn neus op vanwege de stank. Toch grinnikte hij. Dit – dít! – was precies waarvoor hij naar Londen was gekomen. De mensheid in al haar bonte pracht.

Hij baande zich een weg door de massa en botste prompt tegen een oudere man op in een groengeruit jasje. De grijsaard

wankelde, zijn aftandse bolhoed gleed bijna van zijn hoofd en hij greep Jackson vast om te kunnen blijven staan.

‘Mijn excuses.’ Jackson stak een van zijn gespierde armen uit en hielp de oudere man om overeind te blijven. ‘Ik was –’

‘Tuttut, jongeman! Ik zal jou vertellen wat je deed.’ De kerel prikte met een vinger in Jacksons borst. ‘Jij liep daar een partij voor te dringen en je gaf geen ene sikkepit om wie je voor de voeten kwam. Dat is het probleem met de mensen van tegenwoordig. Haast, altijd maar haast!’

Hij had gelijk. De straat was op dat moment een zee van voetgangers – maar dat gaf Jackson niet het recht om tegen gezagsgetrouwe burgers op te botsen. Hij boog het hoofd. ‘Ik beken schuld, meneer. Maar ik verzeker u dat ik een goede reden heb.’

‘Bewaar je excuses maar voor God, knul, niet voor mij.’ De man pakte de revers van zijn eigen jas beet. ‘Als je het niet erg vindt, zou ik graag verdergaan.’

‘Ja, natuurlijk.’ Jackson liet hem door, haalde diep adem en liep in een stevig tempo door. Dit keer keek hij goed uit waar hij liep, totdat hij een vrouwenstem hoorde en een ruk aan zijn mouw hem deed omdraaien.

‘Volgens mij hebt u dit laten vallen, meneer.’

In de uitgestoken handpalm van de vrouw lag een verweerd leren buidelkje. Automatisch klopte Jackson op zijn jaszak. Leeg. Allemensen! Het ding moest gevallen zijn toen hij tegen die oude man opliep.

De vrouw keek naar hem op, haar ogen waren grijsblauw met aparte zilverkleurige spikkeltjes. Haar hartvormige gezicht werd omlijst door donker haar en ze had een versleten bruin hoedje op. Ondanks de asvegen op haar gezicht was ze knap. Ze droeg een haveloze jurk die rook naar stof en verbrande steenkool, aan haar hand een jongen die zich tegen haar rokken drukte. Ondanks haar armoedige verschijning zag ze er betoverend uit. Waar zouden zij en haar zoon wonen? Waren ze veilig? Misschien niet, gezien het driehoekige littekentje bij haar oog.

‘Meneer?’

Haar vraag bracht hem terug in het hier en nu. Hij nam het geldbuideltje aan, pakte er een shilling uit en gaf die haar. ‘Voor uw eerlijkheid, mevrouw. U had gewoon door kunnen lopen, dan was u allang uit het zicht geweest op het moment dat ik mijn beurs miste. Dank u voor uw oprechtheid.’

Ze maakte een afwerend gebaar. ‘Dat is niet nodig, meneer. Mijn zoon en ik nemen geen liefdadigheid aan.’

Wat kregen we nu? Sloeg ze het geld af? Hij knipperde stomverbaasd met zijn ogen. Deze vrouw en haar zoon leden toch duidelijk gebrek.

‘Hier.’ Jackson hurkte neer en drukte de jongen de munt in handen. ‘Koop maar een vleespastei voor je moeder en voor jezelf, oké?’

Het jochie knikte met grote ogen en verborg zijn vieze gezicht in de rokken van de vrouw.

Jackson richtte zich weer op en haalde een sovereign tevoorschijn. Het was een flink bedrag en hij zou wekenlang hard moeten werken om het terug te verdienen, maar deze arme vrouw en haar zoon hadden het veel harder nodig dan hij. Hij pakte haar hand, legde het muntstuk erin en vouwde haar vingers eromheen. ‘Voor u en uw zoon. Ik sta erop.’

‘O meneer, ik... U hebt geen idee...’ Haar ogen glansden en ze drukte de munt tegen haar borst. ‘Ik kan u niet genoeg bedanken. Dit betekent zo veel voor kleine Frankie en mij.’

‘God zegene u, mevrouw.’

Toen klonk het lage gebimbam van de torenklokken en instinctief keek Jackson in de richting van het geluid. Lieve help! Acht uur. Hij draaide zich om naar de vrouw om afscheid te nemen, maar ze was al weg. Dat was maar beter ook, hij had nu geen tijd voor beleefdheden.

Hij propte zijn beurs in zijn jaszak en begon te rennen. Hij zou deze straten nooit veilig kunnen houden als de sergeant hem op zijn eerste werkdag al ontsloeg.

Weliswaar kwam hij buiten adem en drijfnat van het zweet

aan bij het politiebureau in de Old Jewry, maar hij had er slechts acht minuten over gedaan in plaats van tien. Dat mocht gezien de omstandigheden een wondertje genoemd worden. Hij snelde naar de balie en nog voordat de voordeur dichtklapte, salueerde hij kwiek. ‘Politieagent Derde Klas Jackson Forge meldt zich voor dienst, meneer.’

Een lijkleke man in een blauw uniform hief zijn hoofd op – met veel moeite, te oordelen naar het kraken van zijn nek. Hij straalde futloosheid uit, van zijn platte pet tot zijn slappe onderkin. ‘Rustig aan, Forge, ik ben de klerk maar.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nieuwe rekruten... veel te jong en onervaren als je het mij vraagt.’

‘Ik kan u zeggen dat ik drieëntwintig jaar ben, meneer.’

‘Werkelijk?’ De klerk klakte met zijn tong, terwijl hij eindeloos traag door een stapel papieren bladerde. ‘Bijna rijp voor je pensioen, hè?’

Jackson lachte besmuikt. Het geplaag van de man deed hem denken aan zijn grootvader, die ook van zijn hart geen moordkuil maakte.

De klerk – die volgens zijn naamplaatje Beanstaple heette – schoof over de balie een document naar hem toe. ‘Tekent dat maar.’

Jackson pakte een pen en zette in recordtijd zijn handtekening.

De klerk borg het papier op en keek terloops naar een dichte deur aan de overkant van de gang. ‘Ik zou maar snel mijn uniform aantrekken, agent Forge. De briefing is al begonnen en sergeant Graybone heeft het niet op laatkomers.’

Beanstaple boog zich naar opzij en gedurende een afschuwelijk moment was Jackson bang dat de klerk niet goed was geworden – maar toen kwam de man weer overeind met een opgevouwen uniform en een helm die hij van een lage plank had gehaald. ‘Alsjeblieft.’

‘Dank u.’ Jackson griste de bundel mee, nog voordat de man die over de balie naar hem toe kon schuiven en snelde weg.

Elke seconde die hij nog in de hal doorbracht, betekende dat hij minder meekreeg van de briefing.

Na drie stappen stond hij abrupt stil. ‘O, eh, waar moet ik...?’ Hij knikte naar het uniform.

‘De sergeant lust die jongen rauw,’ mompelde Beanstaple, terwijl hij met zijn duim over zijn schouder wees. ‘Laatste deur rechts.’

Jackson haastte zich naar de betreffende ruimte, kleepte zich uit en propte al zijn spullen in het laatst overgebleven lege kluisje. Toen hees hij zich in zijn jongensdroom van blauwe wol. Hij pakte snel zijn helm op, stopte die onder zijn arm en keek nog even in de kleine spiegel aan de wand hoe hij eruitzag. Het getal 172 was met witte zijde op zijn kraag geborduurd. Zijn nummer. De bevestiging van zijn functie. De officiële bekrachtiging, die het onrecht herstelde dat zo lang geleden was gebeurd.

O, James.

Nadat hij nog snel zijn snor had gladgestreken, stoof hij terug door de gang, knikte als blijk van dank naar Beanstaple, opende de deur van de instructieruimte, glipte naar binnen en liet zich op een lege kruk achteraan neervallen. Naast en voor hem zaten rijen blauwgeschouderde mannen. Er was er maar eentje die zijn kant op keek – de reusachtige kerel die voor de groep stond en sergeantsstrepen op zijn mouw had. De man stond totaal bewegingloos, in een militaire houding. Hoeveel veldtochten had hij meegemaakt voordat hij zijn legertenu had ingeruild voor een politie-uniform?

Het was plotseling doodstil in de ruimte. De sergeant wierp een blik op de wandklok en doorboorde Jackson toen met zijn strenge blik. ‘Naam?’

Jackson sprong op en salueerde onberispelijk. ‘Agent Derde Klas Jackson Forge, meneer.’

‘Forge.’ De sergeant braakte de naam min of meer uit. ‘Kun jij klokkijken, agent?’

Jacksons keel zat zo dicht, dat hij hevig hoopte dat zijn stem

niet als die van een meisje zou klinken. ‘Ja, meneer.’

‘Lieg niet tegen me, Forge!’

Jacksons oren tuiten van het gebulder, je zou het tijdens een veldslag gemakkelijk boven alles uit kunnen horen, maar ondanks het volume mocht Jackson een boon zijn als hij begreep wat de man bedoelde. Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden en vocht tegen de bijna onbedwingbare neiging om zijn wenkbrauwen op te trekken. ‘Meneer?’

‘Agent, het is glashelder dat als je zou kunnen klokkijken, je hier om stipt acht uur was geweest en geen minuut later. Maar gefeliciteerd.’ De sergeant klapte in zijn handen, die het formaat hadden van rundvleespasteien. Het doordringende geluid weerkaatste tegen de muren en het klonk alsof Jackson met hagel werd beschoten. Die deed zijn best om niet achteruit te deinzen.

‘Je hebt zonet je eerste strafpunt verdiend.’ Graybone stopte met klappen, de stilte was onaangenaam. ‘Nog twee en je staat buiten. Begrepen?’

‘Ja, meneer!’ Jackson salueerde opnieuw en liet zich toen op zijn kruk zakken, terwijl hij het zweet over zijn rug voelde lopen.

De politieman die naast hem zat, wierp hem een meelevende blik toe.

‘Zoals ik al zei...’ De sergeant keek nog een laatste keer kwaad in Jacksons richting en vouwde toen de handen op de rug, terwijl hij voor de groep heen en weer liep. ‘De recente verdwijning van Lord Twickenham betekent dat er de afgelopen week twee heren van stand vermist zijn geraakt. De commissaris roept ons op, mannen, om hen te vinden én deze snode ontwikkeling een halt toe te roepen. Ik wil niet dat ons district in een kwaad daglicht komt te staan, zeker niet vandaag, nu aller ogen op ons gericht zijn. Als ik zelfs maar hoor over één geval van zakkenrollerij tijdens de uitvaartstoet van de Lord Mayor, worden jullie allemaal opgeschreven. Is dat duidelijk?’

‘Ja, meneer!’ brulden de agenten.

‘Goed.’ De sergeant marcheerde naar een kathedr bij de voordeur. ‘Hier zijn jullie taken. Harper, Jones.’

Terwijl de twee genoemde mannen zich een weg naar voren baanden, boog de kerel die naast Jackson zat zich naar hem toe en fluisterde in zijn oor: ‘Ik denk zomaar dat je nooit meer te laat komt.’

Jackson trok aan zijn kraag om wat meer lucht te krijgen. Zijn buurman had geen idee hoe wáár zijn woorden waren. ‘Les geleerd.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Jackson Forge.’

‘Dat hoorde ik.’ Er verschenen pretlichtjes in de bruine ogen van de man, terwijl die hem de hand schudde. ‘Charles Baggett. Ik denk dat je zonet het record hebt gevestigd voor het snelst verdiende strafpunt.’

Jackson kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Ik ben altijd al ambitieus geweest.’

‘Dan moet je er misschien nog eens over nadenken welke ambitie je wilt waarmaken.’ Charles grinnikte. ‘Waar kom je vandaan, Forge?’

‘Haywards Heath.’

Baggett fronste nadenkend zijn wenkbrauwen. ‘Is dat in het noorden?’

Jackson schudde het hoofd. ‘In het zuiden. Dichter bij Brighton dan bij London.’

‘Baggett en Williams!’ bulderde de sergeant.

Baggett stond op en klopte hem op de schouder. ‘Nou, Forge uit Haywards Heath, veel succes op je eerste dag.’

Jackson keek de weglopende man na. Charles Baggett leek een logische keuze als bondgenoot, aangezien geen van de anderen enige aandacht aan hem had besteed.

De agenten vertrokken in tweetallen, totdat de zaal leeg was en alleen Jackson overbleef. Sergeant Graybone klapte zijn grote notitieboek dicht, zette het op een plank bij de kathedr en kuierde richting de deur.

‘Meneer?’ Jackson stond op. De man kon hem toch niet nu al vergeten zijn. ‘Wat is mijn taak?’

‘Hm?’ De sergeant tuitte zijn lippen en zijn dikke zwarte snor tekende zich als een donkere streep af tegen zijn bleke huid. ‘O, ja. Forge. Luister. Ik heb vandaag geen agent Eerste Klas beschikbaar achter wie je aan kunt lopen. Je zult het politiebureau moeten bewaken.’

Dat bevel gaf Jackson het gevoel dat het vloerkleed onder zijn voeten vandaan werd getrokken, het bracht hem totaal uit zijn evenwicht. Sinds die noodlottige dag waarop hij en zijn broer aan den lijve de meedogenloosheid van de Londense straten hadden ervaren, had hij gedroomd van dit moment, waarop hij de dingen recht kon zetten. Kon voorkomen dat anderen het slachtoffer werden van schurken en moordenaars. Maar nu zou hij alleen kunnen voorkomen dat Beanstaple zijn vingers sneed aan een stuk papier?

‘U kunt me toch zeker wel op straat gebruiken, meneer? U zei al dat u vandaag nog geen zakkenroller door de vingers wilt zien.’ Hij zette een hoge borst op. ‘Dat kan ik, sergeant. Ik kan mensen beschermen tegen alle mogelijke vormen van diefstal.’

‘Zo, kun jij dat? Nou, nou, zo’n man kan ik wel gebruiken.’

De verkrampte spieren in zijn schouders ontspanden. Als Graybone hem de kans gaf, zou hij hem trots maken.

De sergeant haalde een papiertje uit zijn zak en gaf dat aan Jackson. Een vreemd formaat voor een taakblad, en een heel merkwaardige plek om zoiets te bewaren, maar ja, wat wist Jackson er nu van?

Hij vouwde het papier uit. Het was een soort ontvangstbewijs – voor een skyeterriër-puppy. Jackson hield zijn hoofd scheef en keek naar de sergeant. ‘Meneer?’

‘Die pup moet over een paar uur aankomen.’ Sergeant Graybone wees met een stevige vinger naar de nota. ‘Een cadeau voor mijn nicht. Als je zo goed bent in beschermen als je zelf zegt, bewaak dan die hond tot ik op het bureau terugkom. Ingerukt.’

De sergeant beende de deur uit en liet de totaal verbijsterde Jackson achter met een papiertje in zijn hand en een gevoel van diepe teleurstelling.